

ע"פ 40/15 - מדינת ישראל נגד פלוני

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 40/15

לפני:

כבוד השופט י' דנציגר
כבוד השופט י' עמית
כבוד השופט צ' זילברטל

המערערת:

מדינת ישראל

נ ג ד

המשיב:

פלוני

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה
מיום 19.11.2014 בתפ"ח 39260-09-13 שניתן על
ידי כבוד השופטים: מ' גלעד, ר' פוקס, ד' פיש

תאריך הישיבה:

כ"ג באדר א' תשע"ו (3.3.16)

בשם המערערת:

עו"ד רחלי זוארץ-לוי

בשם המשיב:

עו"ד פארס בריק

פסק-דין

השופט י' דנציגר:

לפנינו ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (השופטים מ' גלעד, ר' פוקס וד' פיש) בתפ"ח 39260-09-13 מיום 19.11.2014, במסגרתו הוטלו על המשיב 17 שנות מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו; שלוש שנות מאסר על תנאי, למשך שלוש שנים, והתנאי הוא שלא יעבור כל עבירת מין או אלימות מסוג פשע; שנת מאסר על תנאי, למשך שלוש שנים, והתנאי הוא שלא יעבור כל עבירת מין או אלימות מסוג עוון או עבירת איומים; ופיצוי למתלוננת בסך 150,000 ש"ח.

תמצית כתב האישום המתוקן

1. כתב האישום, אשר תוקן במסגרת הסדר טיעון כולל שני אישומים. על פי האישום הראשון, בין השנים 2007-2011 ישן המשיב לסירוגין עם בתו - קטינה בת 14-10 שנים באותה עת (להלן: המתלוננת) - במיטתו בלילות, ונהג פעמים רבות לגעת בגופה ללא הסכמתה, ללטפה באיבר מינה ובחזה וללקק את איבר מינה. כל זאת, בעת שהיו המתלוננת והמשיב לבדם בבית. במועדים שונים במהלך אותן שנים, לרוב בשעות הצהריים והערב, נהג המשיב לבעול את המתלוננת שלא בהסכמתה, בכך שהיה מחדיר את איבר מינו ואצבעותיו לאיבר מינה. כמו כן, במועד מדויק שאינו ידוע למערערת, בשנת 2007 או בסמוך לה, עת היו המשיב והמתלוננת לבדם בסלון ליטף המשיב את המתלוננת ללא הסכמתה, מעל ומתחת לבגדיה, בחזה, באיבר-מינה ובשבנה. כל זאת עשה המשיב לשם גירוי, ביזוי וסיפוק מיני.
2. במועד מדויק שאינו ידוע למערערת בשנת 2011, בעל המשיב את המתלוננת ללא הסכמתה, וכתוצאה מכך הרתה המתלוננת. ביום 11.8.2011 הפילה המתלוננת את עובריה בבית חולים, כשהיא בשבוע ה-23 להריונה. כחודשיים לאחר ההפלה, נכנס המשיב לחדרה של המתלוננת בשעת לילה ובעת שישנה, פשט את מכנסיה ותחתוניה ובעל אותה ללא הסכמתה. יום למחרת, ביקש ממנה המשיב לבלוע כדור כדי להבטיח כי לא תיכנס להריון פעם נוספת.
3. לאחר אותם אירועים, במהלך השנים 2011-2012 נכנס המשיב לחדרה של המתלוננת בהזדמנויות שונות ובעודה ישנה ליטף את גופה וישבנה מעל בגדיה. כשהתעוררה המתלוננת משנתה ודרשה ממנו להפסיק, חדל המשיב ממעשיו. במועד נוסף, במהלך חג הרמדאן בשנת 2012, בשעות אחר הצהריים ישנה המתלוננת בסלון. המשיב ניגש אליה וליטף אותה באיבר מינה מתחת לבגדיה. המתלוננת התעוררה משנתה, צעקה על המשיב והוא חדל ממעשיו.
4. במהלך כל התקופה המתוארת לעיל, דרש המשיב מהמתלוננת שלא תספר לאיש על המעשים המיניים שביצע בה ללא הסכמתה, תוך שימוש באיומים ואמצעי לחץ אחרים. כך, נהג המשיב לאיים על המתלוננת כי יפגע בגופה וכי ישפוך עליה חומצה, ואיים עליה באמצעות סכין. כמו כן, נהג המשיב להתנות את יציאותיה של המתלוננת מהבית בכך שתאפשר לו לבצע בה מעשים מיניים, וכן נהג לקחת ממנה את ילקוט בית הספר כדי שלא תוכל ללכת לבית הספר ותישאר עמו בבית. המשיב אף נהג להביא את המתלוננת לבית הספר בשעה מאוחרת ולהוציאה מוקדם מהנהוג, זאת כדי שיוכל לבצע בה את מעשיו המיניים באין מפריע. בגין המעשים האלו הואשם המשיב בביצוע עבירות של אינוס קטינה בת משפחה לפי סעיפים 345(ב)(1) ו-345(א)(1) וסעיף 351(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) (ריבוי עבירות); מעשים מגונים בקטינה בת משפחה לפי סעיפים 348(ב) ו-345(ב) וסעיף 345(ב)(1) וסעיף 351(ג)(2) לחוק העונשין (ריבוי עבירות); ואיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין (ריבוי עבירות).
5. על פי האישום השני, עובר לחודש אוגוסט 2013 איים המשיב במספר מקרים על אשתו כי יפגע בה ופעם אחת תקף אותה בכך שדחף אותה. כמו כן, במהלך חודש אוגוסט 2013 איים המשיב על אשתו באמצעות סכין באומרו לה כי אם תתקרב למשטרה הוא יפגע בה. בגין מעשים אלו הואשם המשיב בביצוע עבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 382(ב)(1) לחוק העונשין; ואיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

6. ביום 11.2.2014 הודה המשיב במסגרת הסדר טיעון בעובדות כתב האישום המתוקן והורשע בעבירות שיוחסו לו, בלא שיסכימו הצדדים על העונש.

גזר הדין של בית המשפט המחוזי

7. ביום 19.11.2014 נגזר דינו של המשיב. בגזר הדין עמד בית המשפט המחוזי על עיקרי תסקיר נפגעת העבירה שנערך בעניינה של המתלוננת, בו דווח כי "גילוי העריות" אותו חוותה, ערער אצלה את האמון הבסיסי ואת "חוות האהבה כהזדמנות וכערך", וגרם לה לתחושת חוסר אונים מתמשכת וחוסר שליטה על אירועי החיים, דכאון, חרדה ואובדנות. אשר להריון ולהפלה אותה חוותה המתלוננת, נקבע בתסקיר כי "אין מילים לתאר את הנזק לנערה בכלל ובחברה בה חיה בפרט, אשר מתעברת מאביה ועוברת הפלה יזומה, מאושפזת כתוצאה מכך ויותר מכל שומרת על דבר האחראי להריון בסוד". עוד צוין כי גם אמה של המתלוננת היתה קורבן לאליומות פיזית קשה מצד המשיב ולכן היתה חסרת כוחות והרגישה שאינה יכולה לסייע לבתה.

בית המשפט הוסיף והתייחס לחוות הדעת הפסיכיאטרית שהתבקשה על ידי בית המשפט עצמו, לאחר שהעלה הסנגור טענות באשר למצבו הנפשי של המשיב. מחוות הדעת שנערכה על ידי המרכז לבריאות הנפש, עולה כי המשיב מוכר למערכת הפסיכיאטרית משני אשפוזים קודמים ואובחן כלוקה בתסמונת בתר-חבלתית (PTSD). עם זאת, קבעה חוות הדעת כי בעת ביצוע העבירות המיוחסות לו, היה המשיב עקבי ומחושב, כאשר "אין שום קשר סיבתי" בין התנהגותו העבריינית לבין הפרעתו הנפשית.

8. לאחר שסקר את טיעוני הצדדים לעונש, קבע בית המשפט המחוזי כי יש לקבוע מתחם עונש הולם לכלל העבירות המתוארות באישום הראשון, המהוות "אירוע" אחד. זאת, בשל ריבוי העבירות במקרה דנן; רצף ביצוע; התפרשותן על פני מספר שנים, כשלא ניתן לדעת מהו מספרן המדויק ומועד כל אחת מהן; והיותן מופנות כלפי קורבן אחד ונובעות מתכנית עבריינית אחת. בית המשפט הטעים כי "נסיבות תיק זה מצויות ברף חומרה גבוה מאד"; כי מדובר "במעשים שפלים של אב שאמור היה לשמש למתלוננת משענת ומגן"; וכי המשיב "רמס את נפשה" של המתלוננת ואף "חילל את גופה" ו"הרס במידה רבה מאד את עתידה". בית המשפט אף הדגיש את התכנון שקדם לביצוע העבירות וחלקו הבלעדי של המשיב בביצוען. בשים לב למדיניות הענישה הנוהגת בעבירות מסוג זה, קבע בית המשפט כי מתחם העונש ההולם בגין אישום זה עומד על 15-20 שנות מאסר בפועל. אשר לעבירות המתוארות באישום השני, קבע בית המשפט כי מדובר ב"אירוע" נפרד, וכי מתחם הענישה בגין אישום זה הוא בין מספר חודשים ל-12 חודשי מאסר בפועל.

בבואו לקבוע את העונשים בתוך המתחם, ציין בית המשפט לקולא את הודאת המשיב בשלב מוקדם יחסית של המשפט, אשר חסכה זמן שיפוטי ואת העדת המתלוננת, ואת העדר עברו הפלילי של המשיב – אם כי במידה מועטה בלבד, לנוכח ביצוע עבירות רבות ומגוונות בתיק דנן לאורך מספר שנים. לצד זאת, הדגיש בית המשפט כי ייתכן שבהודאתו של המשיב אין חרטה. זאת, עקב העובדה שסמוך לאחר שמיעת הטיעונים לעונש, ביקש המשיב לחזור בו מהודאתו בטענה שבנו הוא האחראי לביצוע העבירות, טענה ממנה חזר מיד לאחר מכן. עוד קבע בית המשפט כי יתחשב במידה מצומצמת לקולא בהפרעה הנפשית ממנה סובל המשיב, כיוון שאמנם אין קשר בין מצבו הנפשי לביצוע העבירות, אך המשיב עלול לסבול יותר מאדם אחר בעת מאסרו.

בסופו של יום, גזר בית המשפט על המשיב עונש כולל של 17 שנות מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו, כמפורט לעיל בפתח פסק הדין. יוער כי עונש כולל זה הושת בגין שני האירועים השונים יחדיו, משום שבית המשפט סבר כי העונש הראוי למשיב בגין העבירות שבוצעו כלפי בת זוגו – שפורטו באישום השני – קטן ביחס לעונש הראוי בגין העבירות שבוצעו כלפי המתלוננת.

הערכת מסוכנות

9. לקראת הדיון בערעור הוגשה לעיונו הערכת מסוכנות בעניינו של המשיב. בהערכת המסוכנות מיום 15.10.2015 צוין כי לאורך בדיקתו של המשיב בלטו חוסר אמינות ומניפולטיביות מצידו. עוד נקבע כי המשיב גדל בעזובה רגשית ופיזית, אינו לוקח אחריות על העבירות שביצע, מכחיש אותן לסירוגין וטוען כי הודה בהן בהמלצת בא כוחו. עוד נקבע כי המשיב אינו מגלה אמפטיה לבתו או לאשתו. בהערכת המסוכנות תואר כי "בטרם נשאל המשיב על התפתחותו המינית דיווח כי עבר פגיעות מיניות חוזרות החל מגיל 10, על ידי גורמים שונים". המשיב מסר לעורכת הערכת המסוכנות כי, במהלך שהותו בפנימייה נגעו בו "בכל הגוף" כאשר לא יכול היה להתלונן על כך כיוון שלא היו מאמינים לו. המשיב אף תיאר מעשי סדום שבוצעו בו על ידי שלושה נערים, וציין כי "לא סיפר על כך מעולם". עוד תיאר המשיב פגיעות חוזרות על ידי מעסיק במסעדה בה עבד והתגורר. בהערכת המסוכנות צוין כי "מדובר בנבדק שהיה קורבן לפגיעות מיניות חוזרות אשר לא טופלו, כאשר "פגיעה מינית שלא טופלה מהווה גורם מעלה מסוכנות". בסיכומו של דבר, נקבע כי רמת המסוכנות של המשיב היא נמוכה ביחס ל"קורבנות זרות" ובינונית ביחס ל"קורבנות להן תלות בו".

טענות הצדדים בערעור

10. המערערת טוענת - באמצעות באת כוחה, עו"ד רחלי זוארץ-לוי - כי על אף שהעונש שהשית בית המשפט המחוזי על המשיב הינו חמור, אין בו כדי להלום את מעשיו "מעוררי הפלצות" שלאורך שנים ארוכות הפך את בתו הקטנה ל"שפחת מין", ונהג לאנוס אותה ולבצע בה מעשים מגונים החל מהיותה כבת עשר שנים. עוד מטעימה המערערת כי "למרבה הזוועה", בעקבות אחד ממעשי האונס הרתה המתלוננת ונאלצה לעבור הפלה בהליך יזום. הליך יזום שכזה, כך טוענת המערערת, הינו הליך טראומטי, פיזית ונפשית, גם לאישה בוגרת. קל וחומר "לילדה רכה בשנים" שנכנסה להריון מאביה ונאלצה לנצור בתוכה את "הסוד הנורא". לפיכך, מבקשת המערערת להחמיר בעונשו של המשיב החמרה ניכרת.

11. המשיב טוען - באמצעות בא כוחו, עו"ד פארס בריק - כי גזר דינו של בית המשפט המחוזי מפורט ומנומק, וכי בית המשפט היה ער לחומרת המעשים, כך שברור שלא שגה באופן מהותי ביחס לעונש שהושת עליו. לטענתו, צדק בית המשפט כאשר נתן משקל להודאתו - שחסכה את עדותה של המתלוננת - וכי אם עובדה זו לא תקבל ביטוי של ממש בקביעת עונשו, עלול הדבר "להעביר מסר שלילי". עוד מדגיש המשיב את מצבו הנפשי, כאשר לטענתו מהממצאים הרפואיים בעניינו עולה שחלה החמרה בהתנהגותו לאחר תאונה שעבר בשנת 2007, אשר חופפת את התקופה שבה בוצעו העבירות בהן הורשע. על כן, טוען המשיב כי אין מקום להתערב בגזר דינו של בית המשפט המחוזי.

דיון והכרעה

12. לאחר שעיינתי בכתב הערעור ושמעתי את טענות הצדדים במהלך הדיון לפנינו, הגעתי למסקנה כי יש לקבל את הערעור. הלכה ידועה היא, שערכאת הערעור לא תתערב בעונש שגזרה הערכאה הדיונית אלא במקרים חריגים בלבד [ראו: ע"פ 3091/08 טרייגר נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (29.1.2009); ע"פ 200/13 ברמן נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (5.2.2014); ע"פ 5960/13 מדינת ישראל נ' עון, פסקה 7 (23.4.2014)]. על אף שהעונש שהשית בית המשפט המחוזי על המשיב הינו חמור, סבורני כי במקרה דנן קיימת הצדקה להחמרה נוספת בעונשו.

בית משפט זה עמד במקומות רבים על החומרה המיוחדת של עבירות מין במשפחה. כך לדוגמא בע"פ 2477/91 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 2 (11.3.1993) נקבע כי:

"מעשה אינוס מהווה עבירה חמורה ביותר, וחמורה היא שבעתיים כאשר המדובר באונס של קטינה. אולם כשאותה קטינה היא גם בתו של הנאשם, אשר הינה חסרת אונים כלפיו, ואין לה לרוב כתובת בפניה תוכל להתלונן וממנה תוכל לבקש מגן בפני מעשים כאלה, הרי מחייב הדבר סנקציה מכאיבה ומתריעה עוד יותר".

כן נאמר בהקשר זה:

"עבירות מין בתוך המשפחה הן מהעבירות החמורות והמזעזעות בחוק העונשין, והן כרוכות בסבל וייסורים נמשכים לקורבנותיהן. יש להרתיע כנגדן, להוקיען ולהחמיר בענישה בגיןן" [ע"פ 6352/10 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 17 (15.10.2012)].

המשיב השתמש במתלוננת כ"שפחת מין" החל מהיותה כבת עשר שנים, תוך שהוא אונס אותה, מבצע בה מעשים מגונים ומעבירה מדורי גיהנום פיזיים ונפשיים. כפי שעולה מתסקיר נפגעת העבירה, מעשים אלו ישאירו בה את חותמם לעד. עוד עולה מהתסקיר כי המתלוננת זקוקה לשנים רבות של טיפול, אולם בשלב זה הפגיעה בה היא כה קשה עד שאין לה יכולת לקבל סיוע למצבה הנפשי הקשה, שכן אבדה לה היכולת לפתח אמון בסיסי באנשים, כולל גורמים טיפוליים. בעקבות זאת ניתקה המתלוננת את הקשר עם גורמים אלו.

בעקבות אחד ממעשי האונס, הרתה המתלוננת ובגיל 14 הפילה את עובריה בהליך יזום בבית החולים, כשהיא בשבוע ה-23 להריונה. הליך יזום של הפלה בשלב מתקדם של הריון, לנערה צעירה אשר נכנסה להריון מאביה ונאלצה לנצור בתוכה את זהות אביו של עובריה - שכן במהלך כל השנים דרש ממנה המשיב שלא תספר לאיש על מעשיו, ואיים כי ישפוך עליה חומצה ויפגע בה באמצעות סכין - מעיד על הזוועה שהייתה מנת חלקה של המתלוננת, ומציב את מעשיו של המשיב ברף העליון והחמור ביותר של עבירות מין במשפחה. למרבה הזוועה, כניסתה להריון והליך ההפלה אותו עברה המתלוננת, לא מנעו מהמשיב להמשיך ולבצע בה עבירות מין, לרבות אינוסה לאחר ההפלה תוך דרישה כי תקח כדור שימנע הריון נוסף.

בזמן שילדות בנות גילה של המתלוננת קמות בבוקר בביתן "מבצרן" והולכות לבית הספר, התעוררה המתלוננת לאורך שנים לתוך סיוט מתמשך. המשיב נהג לקחת מבתו את ילקוט בית הספר כדי שתישאר עמו בבית, וכן להביאה לבית הספר בשעה מאוחרת ולהוציאה בשעה מוקדמת, כדי להשתמש בגופה של ילדתו ככלי לפורקן תאוותיו החולניות באין מפריע.

13. בדבריו, ציין המשיב כשיקולים לקולא את הודאתו המוקדמת אשר חסכה זמן שיפוטי וייתרה את עדותה של המתלוננת וכן את מצבו הנפשי. בדיון שנערך לפנינו, אף עלה כי הפגיעות המיניות שעבר המשיב לטענתו - כמפורט בהערכת המסוכנות - יכולות להוות שיקול נוסף לקולא. אדרש לשיקולים אלו כסדרם.

אמנם אין להקל ראש בהודאתו של נאשם בשלב מוקדם של ההליך. עם זאת, בנסיבות דנן, נדמה כי אין בהודאתו של המשיב כדי להטות את הכף להקלה בעונשו. המשיב ביקש לחזור בו מהודייתו בישיבת הטיעונים לעונש, תוך ניסיון מניפולטיבי להשליך את ביצוע המעשים על בנו, שהיה בן 12 בעת תחילת ביצוע המעשים בשנת 2007. עובדה זו, מלמדת כי הודאתו של המשיב הינה אך מהשפה ולחוץ וכי אין בה נטילת אחריות כנה. בית המשפט המחוזי הדגיש נקודה זו, תוך שקבע כי "אין לשלול את האפשרות כי הודאתו של הנאשם היא במידה רבה הודאה שאין בה חרטטה"; וכי ראיה לכך ניתן למצוא "בהתנהגותו המניפולטיבית" של המשיב, אשר ביקש "לחזור בו מהודייתו, בטענה מניפולטיבית שבנו הוא האחראי לביצוע העבירות". בעניין זה, הטעים בית המשפט כי "עד כמה נלוזה טענה זו ניתן להסיק מכך שבעת שהחלו מעשי האונס במתלוננת...היה הבן בגיל 12 שנים בלבד". עובדה זו אף עולה מהערכת המסוכנות בעניינו של המשיב, שקבעה כי הוא אינו לוקח אחריות על מעשיו ומכחיש אותם לסירוגין. יוער כי עסקינן במשיב שלאורך שנים ארוכות ביצע עבירות מין רבות, חמורות וקשות, ועל כן אף הטענה בדבר עברו הפלילי הנקי של המשיב, אשר עלתה

בדיון בבית המשפט המחוזי, דינה להידחות או, לכל הפחות, לקבל משקל מזערי.

בעניין מצבו הנפשי של המשיב; כבר קבע בית המשפט המחוזי כי לא הוצגה בפניו "כל הוכחה כי קיים קשר סיבתי בין ההפרעה ממנה סובל הנאשם לבין מעשיו באירועים מושא כתב האישום", וכי אף "הסנגור אישר כי בנסיבות המקרה לא ניתן להוכיח קשר בין הדברים". יוטעם בהקשר זה, כי מחוות הדעת הפסיכיאטרית עולה כי המשיב אושפז פעמיים בחציה הראשון של שנת 2010, כאשר הוא הורשע בביצוע עבירות מין במתלוננת החל משנת 2007 ועד שנת 2012, כך שהוא אובחן כסובל מתסמונת בתר חבלתית בשלהי התקופה בה ביצע את עבירות המין. בדיון לפנינו, כמו גם בדיון בבית המשפט המחוזי, אמנם טען המשיב כי ההפרעה נוצרה עקב תאונת עבודה שאירעה לו בשנת 2007. עם זאת, בית המשפט המחוזי התבסס בהכרעתו אך על החלקים בחוות הדעת הפסיכיאטרית העוסקים באשפוזו ואבחוןו של המשיב בשנת 2010, ובחר שלא להתבסס על מסמכים רפואיים שהוגשו מטעם המשיב, אשר לשיטתו מבססים את טענתו בדבר היווצרות ההפרעה בשנת 2007. יוער בהקשר זה, כי בחוות הדעת הפסיכיאטרית צוין כי לפי דברי המשיב, עבר תאונה "לפני בשנת 2008" (כך במקור - י.ד.). עוד יוער, כי בין המסמכים הרפואיים כאמור, מצויים שני "סיכומי אשפוז" במרכז לבריאות הנפש בעניינו של המשיב, שניתנו בשנת 2010. במסמכים אלו מצוין רק כי "לדבריו" של המשיב, עבר תאונה "לפני שנתיים". במסמך הראשון נקבע כי "אין עדות לפעילות פסיכוטית"; כי המשיב "שולל כוונות אובדניות"; וכי "באבחנה המבדלת יש להביא בחשבון PTSD (לאחר חבלה), MAJOR DEPRESSION ORGANIC MOOD, DISORDER". במסמך השני נקבע כי "אין עדות לפעילות פסיכוטית או דכאונית" וכי המשיב "סובל מחרדה", "הפרעות בריכוז" ואובחן כסובל מ-PTSD. יצוין כי בין מסמכים אלו מצוי מסמך נוסף, שלישי במספר, בכתב יד, ממנו ניתן ללמוד לכאורה על אישפוז אמבולטורי מראשית שנת 2010 במרפאה לבריאות הנפש במוסד רפואי מסוים, ובו התייחסות לכך שבשנת 2007 נפגע המשיב בזמן עבודתו עקב נפילה במדרגות שכתוצאה ממנה, לדבריו, הוא "סובל מכאבים בלסת", ומתלונן על כך שהוא סובל מ"מצב רוח בלחצים עם נטיה למצב רוח דכאוני..."

אשר לפגיעות המיניות שמהן סבל המשיב לטענתו; הטענות לקיומן של פגיעות אלה עלו לראשונה לפני בית משפט זה עקב החלטתי מיום 19.8.2015 כי המרכז להערכת מסוכנות יערוך חוות דעת בעניינו של המשיב. בהקשר זה יצוין כי בחוות הדעת הפסיכיאטרית שהוגשה לבקשת בית המשפט, אין זכר לטענות בדבר פגיעות אלה. מן האמור לעיל עולה, כי בית המשפט לא יכול היה לשקול את הטענות בדבר הפגיעות המיניות לכאורה מהן סבל המשיב, שכן לא התקיימו דרישות הוראת סעיף 40(ג) לחוק העונשין.

14. אשר על כן, ובשים לב לכך שערכאת הערעור אינה ממצה את הדין עם הנאשם, אציע לחבריי לקבל את הערעור ולהעמיד את עונשו של המשיב על 19 שנות מאסר בפועל - בניכוי ימי מעצרו - ולהותיר את יתר רכיבי גזר הדין בעינם.

שופט

השופט י' עמית:

אני מסכים.

שופט

השופט צ' זילברטל:

אני מסכים.

שופט

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט י' דנציגר.

ניתן היום, ד' בניסן התשע"ו (12.4.2016).

שופט

שופט

שופט
